

Gil Robles,
ferm defensor
del règim...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...transitori
de Catalunya

Any IV - Núm. 181

Barcelona, 12 de desembre de 1934

Preu: 20 cèntims

El combat Gironès-Miller fou xiqué: sí, o no?

L'opinió pública catalana, la qual, tal acostuma en certes circumstàncies, s'ha tornat a lliurar al gust de l'esport amb aquell entusiasme que tots coneixem, ha comentat amb passió el desenllaç del matx Gironès-Miller, que va tenir lloc a l'Olympia, com ningú no ignora.

Hi va haver xiqué? No hi va haver xiqué? Qui més qui menys, tothom hi ha dit la seva. La premsa també ha opinat, cosa rara. La Vanguardia, per exemple, és xiquerista. A Mirador, l'alta autoritat de Critias ha mantingut el criteri (o, si es vol, el criteri) del no-xiqué.

Amb tot això, l'opinió està desorientada. Què farem, per orientar-la?

Farem una enquesta. Una enquesta entre les personalitats barcelonines que per llur vida pública o privada són susceptibles d'opinar amb coneixement de causa sobre la qüestió que ens ocupa.

Les hem visitades una a una—les personalitats—i els hem formulat, discretament, la següent pregunta: Creieu que el matx Gironès-Miller fou un xiqué?

Aquí van les respostes:

ARTERO
El manager de Gironès, que s'ha tret la barba per donar més força a les seves declaracions, ens diu: —Xiqué? Per això creieu que hem sostingut trenta anys de catalanisme i d'honorada administració, per acabar fent xiqué? El dia que nosaltres fem xiqué, ya ho coneixereu: els bombers hauran de venir a apagar l'Olympia.

JOAQUIM MONTERO
El popular ex-director i director actual de La Noche, declara: —No hi va haver xiqué! —De debò? —Neureu... Així opina l'Almerich...

PICH I PON
Per aclarir la vaguetat d'opinió del senyor Joaquim Montero, anàrem a trobar el senyor Pich i Pon. L'ex-futur alcalde de Barcelona es mostra sorprès: —Xiqué? Ah... Ara, se'n diu així? —Sempre se'n ha dit igual. —Potser sí... Vostè encara és jove... Quan jo era subsecretari de la Marina Civil, en diem jaqué.

RICARD SAMPER
L'ex-cap del Govern es trobava casualment a Barcelona i contemplà el matx Gironès-Miller amb tota la bona voluntat que les seves condicions físiques li permeten. —No crec que hi hagués xiqué —ens diu—. En tot cas, va haver-hi una fórmula, i prou...

FRANCESC CAMBO
El líder de la Lliga ens fa per tota resposta: —Sigueu breus. —Ja en som. —Doncs, apa. —Creieu que hi va haver xiqué?

—Votava l'Esquerra, aquest Gironès? —Probablement. —I em demaneu, encara, si hi va haver xiqué? Es clar que hi va haver xiqué! Només heu de tenir en compte... —Sigui breu!

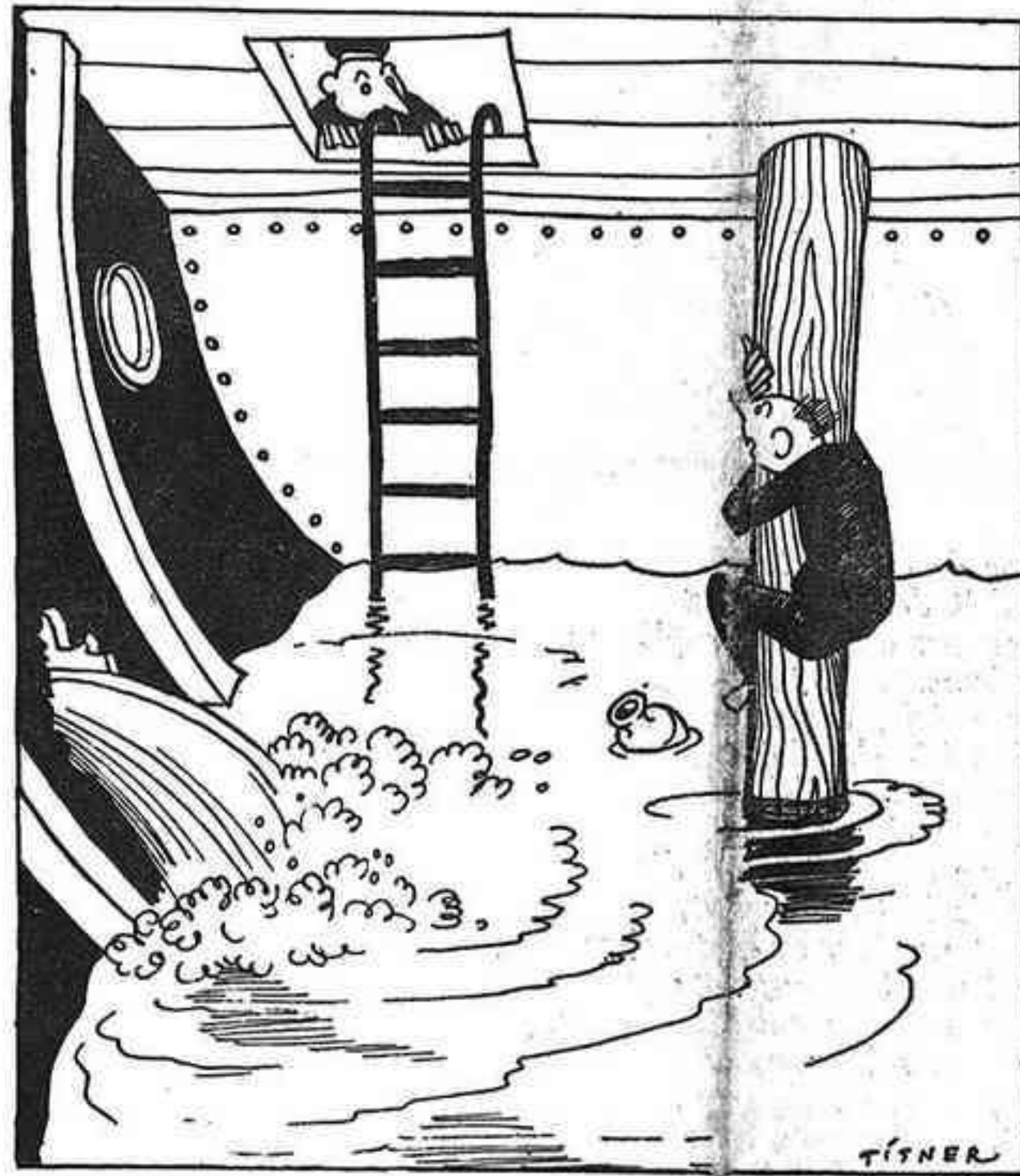
ALEJANDRO LERROUX
El cap del Govern, aprofitant una de les nombroses becades que li permet la feixuga tasca de presidir els destins del país, ha tingut l'amabilitat de comunicar-nos:

—El ministro señor Jalón, que es el más joven del Gobierno, les diré lo que yo opino sobre el particular. El ministro Jalón apuntará quizá la posibilidad de que hubo xiqué: pero mientras monseñor Gil Robles no se manifieste en este sentido, pueden tener la seguridad de que yo opino... de que yo opino... —Opina, què? —De que yo opino... poco.

SERRA I MORET
L'heroi de Pineda ens fa saber: —Encara que una probable més que possible desautorització dels representants il·legals de la Unió Socialista de... (bé: d'aquell país que vostès ja saben i que una elemental prudència m'aconsella de no anomenar) vulgui desfer l'efecte de les meves declaracions, tinc de dir-los que hi va haver xiqué. —Així vostè creu que Gironès i Miller... —Gironès i Miller? Ah! perdó. Em pensava que parlaven del 6 d'octubre.

GIRONES I MILLER
Finalment, hem anat a trobar els més directament afectats. A la pregunta de rigor, Gironès ens ha respost: —No. —Miller, ens ha respost: —Sí. Al cap d'un instant, el campió del món ha rebut una altra oferta per a lliurar un nou combat a Barcelona. Nosaltres, ja baixàvem les escales, però Miller ens ha fet aturar, cridant, des del replà: —Sap que li havia dit que sí? —Doncs ara resulta que no. Que no, eh?, fixi's-hi bé. —Ja ens hi hem fixat.

No tot s'ha perdut
Ha estat unànimement reconegut a Catalunya el noble gest del senyor Alcalá-Zamora de proposar que siguin inclosos al Diccionari de la Llengua les paraules «rabassa morta» i «rabassaire». Aquesta delicadesa evitarà que desaparegui per complet l'Estatut de Catalunya. Per tal d'aminorar encara més el perjudici, els propietaris, catalans han enviat una sol·licitud demanant que s'hi inclogui la paraula «institutagricolacataladesantisdre». Creiem perfectament justa i equitativa la petició.

AL VAIXELL-PRESO

—Però, què has fet, desgraciat?
—He volgut obrir una mina subterrània...

Política de realitats

El Consell Regional del Partit Radical ha fet pública la nota següent:

«Este Consejo se permite recordar a todos los Comités Provinciales el acuerdo tomado en la última reunión de recoger con urgencia, de los Comités de todas las ciudades y pueblos de Cataluña, las listas con los nombres de militantes del Partido que puedan ocupar plazas de Comisiones gestoras, Secretarías municipales, regentes de escuela de primera enseñanza, etc., para facilitar la labor del Consejo Regional, al llegar el momento de ofrecer nombres para la reorganización política y administrativa de la región catalana en el momento oportuno. Estas listas deben ser remitidas, con urgencia, a las oficinas del Consejo Regional del Partido Republicano Radical, en el Club Republicano, Paseo de Gracia, 4. — El presidente, Juan Pich y Pon.»

Per la nostra banda, degudament autoritzats, podem afegir que el senyor Pich i Pon rebra també al Club Republicano, o bé a les redaccions de La Noche, El Día Gráfico i Renovación tota mena de sol·licituds per a obtenir places de moço de mercat, d'escombraire, de regidor, d'agutzil, de xofer, de periodista, de llevadora, etc.; es cerquen, igualment, pisos per llogar, es tiren pits i s'accepten encàrrecs per a Igualada.

Aquest número d'EL BE NEGRE ha passat per la censura.

Els teatres subvencionats

En saber-se dimecres de la setmana passada en els medis teatrals que el senyor Lluís Calvo, empresari líric del Novetats havia estat subvencionat amb 50.000 pesseres, el vestibul del teatre s'anà omplint d'una multitud que feia obrir uns ulls com unes taronges als acomodadors. —Mare de Déu, quina entrada! —deien. El públic que esperaven, però, passava de llarg i es ficava a l'administració. Eren els anglesos que anaven a reclamar la seva part de la subvenció que el teatre líric català en castellà havia aconseguit. No va haver-hi per a qui va voler. Si tot hagués estat per la taquilla!

Els que no ho havien sabut, en llegir-ho l'endemà al diari s'estiraven els cabells. Hi anaren allò que se'n diu, per pura fórmula, per fer acte de presència. Quina sorpresa no tindrien en veure que encara hi havia cua! Era que la festa havia durat tota la nit? No! era que el dia abans el senyor Lluís Calvo, de les 50.000 no n'havia rebudes més que la meitat i l'endemà podia repartir l'altra. Tot i això, molts dels de la cua hagueren d'entornar-se'n amb aquest accessori entre cames. Els elements patriotes fan gestions per aconseguir una protecció més efectiva per al teatre líric català en castellà.

Entre els elements amants de l'art líric s'està també gestionant una subvenció per al senyor Serrano, benemèrit propietari del Batallan que no repara en sacrificis per proporcionar gratuïtament artistes als centres radicals de barriada per fer més amens els balls dels diumenges a la tarda.

L'empresari del Nou, guanyador del segon premi (15.000 ptes.), al teatre líric, ens prega que desmentem que ell hagués protestat de la subvenció al Novetats. Però encara hauria protestat menys si la subvenció a ell hagués estat més considerable. Queda complagut l'atent empresari.

Revolució a Sudamèrica

Buenos Aires, 12. — Amb motiu de la vigília de Santa Llúcia, els partits polítics d'oposició, tant de l'Argentina com de l'Uruguai, han intentat treure els ulls d'alguns membres dels governs dels respectius països. Els governs de l'Argentina i de l'Uruguai, com era de preveure, han dominat ràpidament la situació. S'han practicat nombroses detencions. Com a justa represàlia, els presoners han estat tancats al vaixell España.

ELS RADICALS S'AGUANTEN

Amb un encert que mai no serà prou alabat, el senyor Pich i Pon, en una reunió celebrada a Gavà pels comitès i delegats del partit radical, pronunciat divendres passat un discurs eloqüentíssim. Segons La Noche, digué que, com que hi ha estat de guerra i ells són governamentals i disciplinats, la reunió no era un miting.

Després del discurs del senyor Pich en pronunciaren els senyors Jaume Polo, Frigola i Pich i Pon altra vegada.

I a la nit, el senyor Pich i Pon va anar a la Casa Regional Valenciana a fer un altre discurs.

Llàstima que no es puguin fer mitings, que ens agradaria de sentir-lo. Però no pot ésser. Ja ho diu La Noche que deia el senyor Pich i Pon:

—Los radicales somos hombres que nos damos cuenta de que hay presos, que vivimos bajo un estado de fuerza, el estado de guerra, que hay corazones enlutados, que hay censura... (Grandes aplausos.) ¿Cómo, pues, íbamos a hablarles a las gentes en nombre de la libertad? (Voces de ¡Muy bien!)

Sembla mentida, i té tota la raó.

El dilluns, dia 24, El Be Negre

publicarà un número extraordinari dedicat a les Festes de Fi d'Any

LES 48 HORES DELS METAL-LURGICS

—Ara que governen els nostres, sembla mentida que no els hagin obligat a fer les quaranta hores!

SANTA LLUCIA GLORIOSA

—Als que pateixen de la vista... de la causa, els dius que no puc fer miracles.

I VAN DOS DICTADORS...

El Sr. Calvo Sotelo també hi diu la seva

EL SENYOR LERROUX S'ACOMIADA DELS PERIODISTES

Madrid, 6. — Ha causat enorme sensació el manifest llançat avui a l'opinió pel senyor Calvo Sotelo i els seus amics. A primeres hores del matí ja s'ha començat a parlar de dimissió fulminant del Govern i cap allà a les onze s'ha confirmat.

En efecte, en rebre el senyor Lerroux els periodistes li ha dit: —Ya lo ven ustedes; cuando menos lo esperábamos el país, que tantas cosas nos debe, nos retira su confianza. El golpe de Calvo Sotelo y los suyos nos tenía preocupados hacia días, pero no pensábamos que fuese tan fuerte y tan fulminante. El país ha hablado por su boca de ganso y hay que acatar

su voluntad. Yo me voy a San Rafael; conque, señores, adiós y dejar pasar los tradicionalistas siete años de dictadura. De todos modos, les ruego que no digan nada de esto hasta pasados algunos días, pues hay estado de guerra y si éste se entrase podría dificultar la marcha normal de la política.

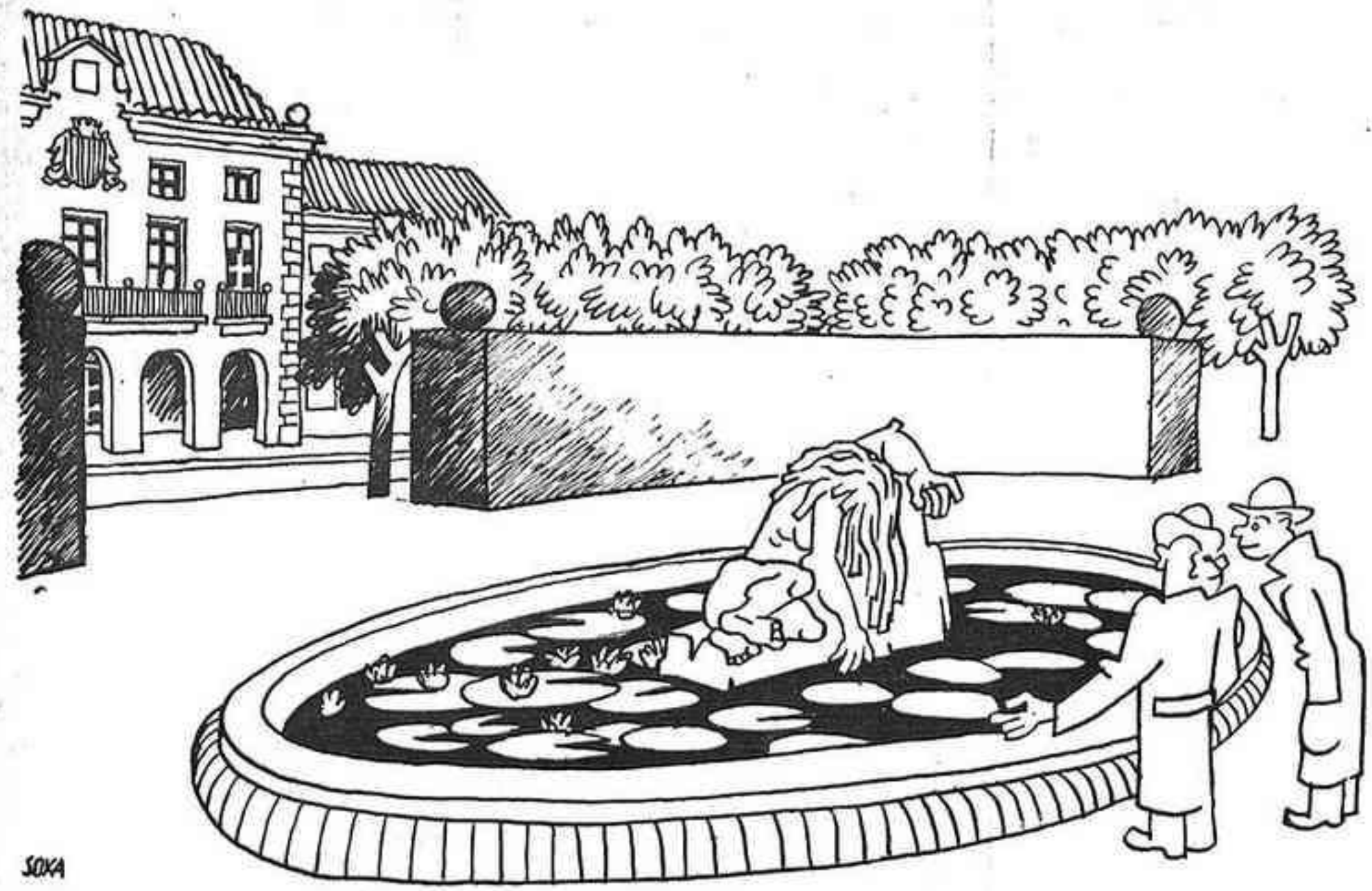
IMPORTANTES DECLARACIONES DEL SENYOR CALVO SOTELO

Madrid, 6. — Inmediatament de deixar el senyor Lerroux, hem corregut al domicili del senyor Calvo Sotelo. L'hem trobat frenètic, però optimista.

—[Ja, ja, ja! —ens digué molt seriós—. Y esos desalmados republicanos se han pasado tres años publicando anuncios insolentes en los periódicos proclamando «¡No más Calvos!» Ya les daré yo, y ya verán cuando se celebre el referéndum. Ellos han gobernado tres años; a mí me tocan siete, que es el mínimo establecido para las dictaduras. Verán cómo trabajo.

—Ja ho hem vist. —Y qué, ¿qué le parece? No me diga que mal... —De perilla—aventurarem tímida. —¿Ve usted? También usted es de los nuestros. —Perdoni; som periodistes i voldriem... —Sí, ya lo sé: una intervú. Pregunte. —Está content del poder? —Contento y no contento. Estoy contento porque no está Primo de Rivera con nosotros, y yo soy el amo; pero estoy apenado de ver la traición de un hijo a la memoria de su padre. —Vol dir? Si ell també vol ésser dictador. —Pero su padre era de los nuestros y él, no; es laico y nacional-sindicalista. ¿Qué le parece? ¡Nacional-sindicalista!

—I vostès? —Nosotros, no, gracias a Dios. Nosotros seguimos la tradición de las verdaderas derechas. Nosotros no somos ni nacional-sindicalistas, ni albiñanistas, ni cedistas, ni agrarios, ni falangistas, ni tradicionalistas, ni melquiadistas. Nosotros somos nosotros, y por esto tendrían que ayudarnos todas las derechas para formar un bloque nacional para la conquista del Estado, plena y sin discusión para la confección de un nuevo espíritu que determine la continuación de la unidad histórica nacional. Como decía Fernando el Católico en feliz

EL DESCONSOL

—Des del 6 d'octubre està així?
—Ja li ve d'abans.

frase: restablecer España unida y en orden.

—Ah, ja; tornar a descobrir Amèrica. Això també és el programa de Primo de Rivera.

—Si, pero nosotros vamos más allá porque queremos la continuación de la unidad histórica nacional y...

—Comprès; reconquistar les repúbliques sudamericanes.

—Eso es. Pero de un modo espiritual. Triunfalmente espiritual. Estrecharemos...

—Lazos.

—[Hombre!] Usted lo ha dicho! Usted es de los nuestros. Nosotros tenemos muy buenos amigos en Cataluña; no se asuste usted que no estará solo.

—Ah, sí?

—[Ya lo creo! Hay Alvarez de la Campa, que ya ha sido alcalde y sabe de lo que va, aunque yo prefiero al barón de Viver; Eduardo Aunós, Pedro Bosch Labrás, José Brugada, Gonzalo del Castillo y Ferrer Cajigal, prestigiosos catedráticos; el gran Colom Cardany. ¿Qué le parece? No; nosotros no le queremos mal a Cataluña, mientras nos dejen sacar y le permitiremos aplaudir al gran don Jacinto Benavente y al gran Federico García Sanchiz.

—També? Oh! quina il·lusió! I, què faran quan tot estigui a punt?

—Iremos a la organización matemática del Estado.

—No sería millor una organización automática?

—Es lo mismo; el Estado traga perras. Pero nosotros no queremos coaccionar a nadie porque tenemos la fuerza y no habrá necesidad, y por esto organizaremos una suscripción nacional para nosotros y un referéndum para ellos para que puedan con toda libertad rechazar el laicismo, suprimir la lucha de las clases humildes contra las poderosas, restablecer la gloriosa bandera bicolor y suprimir el Estatuto de Cataluña. No coaccionaremos a nadie para que puedan emitir libremente estas opiniones e inmediatamente, con la fuerza que nos dará la fuerza, haremos lo que nos dé la real gana.

CORBATES GRANDMOND
en Camiserías. Demaneu-les

COTIZACIONES

El Debat (poc parlamentari)	3-70
El Debat (menys parlamentari)	0-10
Règim (vigent) 1931	0-25
Règim (transitori) 1935	4-784-35
Accions de l'Estat	0-05
Estat de guerra (a trenta dies)	336-20
Jornada de 44 hores	48
Les 40 hores	55

Valors esportius catalans

Nacionals, Primera D.	
Segona D. Hockey.	
Futbol i sursum-corda.	00.00

Segueix dominant la calma (molta calma) en el moviment (poc moviment) de la Borsa del país.

Així com a riu revuelto ganancia de pescadores, a calma a la Borsa ganancia de marracos.

De moment els Règim es cotitzen amb molta desigualtat. L'emissió corrent, la normal, la de debò, la de 1931, va per terra i fregant les parets. En canvi, la pròxima, la de 1935 (la transitoria), ha pujat als núvols com si l'empenyessin angelets bufadors.

La jornada de 4 a 48, les 40 hores a 55... Les finances cada dia fan rodar més el cap.

Els Estats també molt desiguals. Les accions, pràcticament anul·lades. L'estat de guerra a trenta dies és molt sol·licitat.

En la cartera dels valors esportius catalans no s'hi troba res que valgui deu cèntims. Aquesta setmana han sofert una desvalorització general.

Pregueu per ells.

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Mai superades. Demaneu-les

XOCOLATES

SON LES MILLORS

LLANTERNA IMPOLITICA

La Veu de Catalunya, en una secció que, segons indicis, és dedicada a l'espirit i al bon humor, publica el següent:

«Segons l'Esquerra, el fet d'haver prestat algun servei, en altres temps, a la causa de Catalunya, havia d'impedir que es votés un suplicatori que, després de tot, no prejutja res.»

La Veu, ruborosament, alludeix al suplicatori dels senyors Azaña i Bello, que els diputats de la Lliga votaren com tots uns homes.

Evidentment, com diu La Veu, els senyors Azaña i Bello havien prestat algun servei a la causa de Catalunya. Aquest petit servei no era altre que l'Estatut d'autonomia que ara el propi senyor Cambó tracta desesperadament de rescatar de les mans dels seus antics aliats electorals.

Ara que, com diu molt bé el diari de la Lliga, votar un suplicatori no prejutja res. Perquè si prejutges alguna cosa, segurament l'il·lustre col·lega estaria d'acord amb nosaltres per dir que els diputats de la Lliga es comportaren com uns porcs.

I posats en aquest terreny de confiança, afegirem que comportar-se com un porc tampoc prejutja res.

—Diu que és culpa del carbó.
—Potser sí; ho veig molt negre...

FIEU-VOS DELS INTEL·LECTUALS

Un diari català del matí, que té fama d'ésser escrit pels nostres periodistes més intel·lectuals, comentava, al seu dia, la concessió del Premi Nobel d'aquest any a Pirandello i, de passada, feia constar que aquesta era la segona vegada que el comedïgraf italià obtenia la mateixa distinció. L'endemà, un altre redactor del diari, no menys intel·lectual i savi, tot era lamentar-se de la badada que havia comès el que havia escrit el solt. I ho justificava dient que es devia haver confós pel fet d'ésser aquesta la segona vegada que es dona a un autor italià.

La gràcia, però, no ve del fet que cap dels dos no ho endevinés, puix que el Premi Nobel ha estat concedit tres vegades a Itàlia (Carducci, Grazia Deledda i Pirandello), sinó dels perjudicis que aquestes badades ocasionen als periodistes de bona fe. Per exemple, l'endemà de la notícia en Montero feia tocar al jazz-band de La Noche amb lamentacions que àdhuc els premis literaris fossin tan mal repartits que Pirandello el tingüés per dues vegades i ell cap.

Ara que el jazz-band de Montero ja no toca ens sembla que ja ho podem dir.

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

JA HI TORNEM A ESSER?

Un títol de Mirador del dissabte passat explicava:
DETENCIÓ D'UN BANDIT PERILLOS AL VAR
Al Var?... Al bar, deu voler dir: al bar de «La Tranquil·litat»!

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORBATES GRANDMOND

El Be a les fosques

LES ESTRENES

Cecil B. de Mille, b. ai ve al Coliseum amb un altre film d'època, però no de l'època de la Història Sagrada, com acostuma, sinó de la Història Universal de batxillerat. Es titula *Cleopatra* o sigui la història de la Marlene Dietrich d'aquell temps en que els egipcis, en comptes d'esser cigarretes eren persones. En lloc, però, de fer-lo la Dietrich el fa Claudette Colbert, que ja havia fet de Popea del *Signe de la Creu* i es veu que és entesa en antiguitats, sense que ella en sigui (d'antiguitat, naturalment).

Tot Barcelona veurà l'èxit inigualable de

Katharine HEPBURN
La Sublime en

"LAS CUATRO HERMANITAS"

en **MARYLAND**

El poema suprem de la joventut en quatre meravelloses històries d'amor

L'argument de *Cleopatra* és tret, com hem dit, del batxillerat i l'autenticitat de les escenes és garantida per haver estat totes elles tretes dels premis que el senyor Cecil B. de Mille va obtenir quan anava a l'escola, i es veu que era molt aplicat. Així, podem veure-hi la mort de Cèsar i la mort de Cleopatra realitzades segons els canons més pedagògics.

COLISEUM
TELEFONO 16446

L'espectacle de l'any

CLEOPATRA
CLAUDETTE COLBERT
WARREN WILLIAM
HENRY WILCOXON

Director: Cecil B. de Mille

Aquest film no s'exhibirà en cap més local fins al mes de febrer

Una de les coses que donen al film més caràcter d'època és la mort dels principals personatges. Així no queda el dubte de si encara viuen. Moren Juli Cèsar i Marc Antoni i Cleopatra i una pila d'altra gent. Trobem que Cecil B. de Mille es tanca imprudentment el camí per una segona part.

TRES AMORES
MIMI AGULLIA
ANITA CAMPILLO
JOSÉ CRESPO
MONA MARIS

També els números de revista del Principal Palace, que han estat sempre els millors, no daten pas d'en Bayés. El Sugrañes del temps de Cleopatra ja en muntava per castigar a Marc Antoni i fer-se'l seu.

Però l'avenç més important aportat als descobriments històrics ha estat fet en la traducció a l'espanyol. Segons ella resulta que a Egipte no s'hi col·lia blat, sinó blat de moro! I és que a Nordamèrica, país d'origen d'aquest cereal car a les gallines, en diuen *corn* com del blat del vell món en comptes d'*indian corn*, el nom veritable. D'això, però, no en té la culpa Cecil B. de Mille, sinó la mania dels americans de traduir els films a Amèrica, per gent que no sap ni l'anglès, ni l'espanyol, ni història, ni res.

Al Coliseum hem vist també el primer film en colors de Max Fleischer. Es titula *La Cenicienta* i és un film dels de Betty Boop. Betty Boop, com que ja està bregada a anar pels films, ho fa molt bé. Els altres personatges ja no ho fan tant i Max Fleischer s'ha de bregar una mica més en els altres personatges i en els colors. Ell que ha fet tants films bons no s'aturarà pas tan fàcilment en les provatures.

Urquinaona

UN NOU TRIOMF DEL REALITZADOR DE "VUELAN MIS CANCIONES"

Mascarada

Interpretació musical de la «Filarmònica de Viena» (Premiada a l'Exposició Internacional de Venècia) **GRAN EXIT**

Gedeón, Trampa y Cia. sembla, pel títol, un film madrileny. Però el que s'ho pensés s'equivocaria de mig a mig perquè és un film bo. Raimú n'és el protagonista, i Raimú també és un actor bo. Però és que el film no es titula *Gedeón Trampa*, etc., sinó *Ces Messieurs de la Santé*, o sigui, els banquers que hi tanquen, que també és un títol bo. Però com que en el film hi surt Lucien Baroux, que ja no és un actor tan bo, han preferit posar-hi un títol que tampoc no fos tan bo perquè Baroux no hi desentonés.

PUBLI CINEMA

Secció continua 3 tardes a 1 matí

Reportatges d'actualidad Mundial Segons visió UFA Exclusiu - ECLAIR JOURNAL Exclusiu - PARAMOUNT - Viatges - Documentals Tots els dilluns canvis de programa

L'argument de *Ces Messieurs de la Santé*, és una sátira, no contra els banquers sinó contra els que es pensen que els banquers tancats a la presó són uns bandarrers. Es una cosa que calia discutir i, per tant, el film en qüestió ve a omplir allò que se'n diu un buid. Si no tingués tanta gràcia diríem que ha estat fet pel Comitè Pro Presos del Sindicat de Banquers.

Al Kursaal ens han donat la primera jornada de *Los miserables* de Victor Hugo. Aquesta primera jornada ocupa cent vint-i-cinc pàgines d'un llibre de vuit o nou-cents cinema Metropol. Al Metropol ens han donat films molt bons i aquest n'és un, però com que ge-

SALO CATALUNYA

Exit formidable del millor film espanyol fins avui presentat

—M'hauré de comprar un paraigua aerodinàmic!

Capitol
Reparació de HAROLD
Tan optimista com sempre
Millor còmic que mai

AVUI I CADA DIA
FOX HAROLD
LOYD EN LA
GARRA DEL GATO

neralment solen donar-hi films molt dolents, seria qüestió de demanar a l'empresa que no desorienti d'aquesta manera al públic, que prou desorientat que està ja amb els altres cinemes, i es decideixi d'un cop per un gènere o per un altre i no ens faci patir més. I, sobre tot, que almenys quan tingui un film bo ho faci saber a la gent i no s'ho porti tan callat, que no se n'ha de donar vergonya.

Ann Vickers és una adaptació de la novel·la del mateix títol de Lewis Sinclair. La novel·la, com totes les d'aquest autor és llarga, però val la pena de llegir-la; el film no és llarg ni s'hi fa, i val la pena de veure'l.

Els americans, quan han acabat un film americà i el decorat els queda nou, diuen: té, ara hi podríem fer un film espanyol, i l'hi fan. Es el que ha passat amb *Ojo, solteros!* En aquest film, a més a més, hi han aprofitat Rosita Moreno i Valentín Parera i altres actors espanyols o hispanoparlants, en total crisi, amb tot un reguitzell d'actors no hispanoparlants que no hispanoparlant ni parlen tan sols. Es, com si diguéssim, un film res. Tenim, doncs, *Miserables* per temps. Una bona ocasió perquè les persones caritatives s'entenguin en els seus bons sentiments abans de les festes de Nadal. El film, però, no és fet gens miserablement i tenim notícia que la tercera jornada és magnífica. Si cau per Nadal, serà el públic el que passarà unes bones festes.

MARYLAND
Plaça Urquinaona, 5 - Telèfon 21966

El imperio de los mogoles (documental)

Las cuatro hermanitas
per Katharine Hepburn, Jean Bennett, Paul Lukas, Frances Dee, Joan Parker, Edna May Oliver, Douglas Montgomery i Henry Stephanson

NOTA. — Mentre duri la projecció d'aquesta film, les hores de projecció dels mateixos seran a les 4 i 6'30 tardes i 10 nit

ACTUALIDADES
SECCIO CONTINUA DE 3 TARDAS A 1 MATÍ

Noticiari FOX Internacional

VORAGINES
Estats Units, la seva prosperitat i la seva crisi

Solent únic: UNA pesseta

FANTASIO FORMIDABLE ÈXIT DE

El Escándalo

Segons la formosa i apassionant obra d'Henri Bataille **SENTIMENTAL! DOLÇAMENT EMOTIVA!**

—M'hauré de comprar un paraigua aerodinàmic!

havia manera d'entendre's, l'empresa anà a cercar el notari senyor Frederic Trias de Bes perquè n'aquequés acta.

Aquest, curiós com tots els notaris, volia veure els contractes.

—A veure, a veure aquests contractes.

—No, senyor — digué el representant dels distribuïdors —. No pot ésser perquè són tractats secrets.

Es telefonà a Madrid, es feren i desferen gestions, s'aixecà acta i finalment començava la sessió. Al cap de pocs moments es rebia un telegrama de Madrid, de la casa distribuïdora central, en el qual

La plaça d'Urquinaona està de sort aquesta setmana: a una banda, *Las cuatro hermanitas* al Maryland, de les quals ja vàrem parlar la setmana passada amb l'entusiasme que es mereixen. A l'altra, a l'Urquinaona, *Mascarada*, un film l'acció del qual passa a Viena l'any 1905. *Mascarada* és un film molt bo que només té un defecte: que a estones és massa llarg. A d'altres, no els agrada que acabi bé. Nosaltres, però, som bones persones.

Com que passa a Viena, també hi ha valsos de Strauss. Però no, més perquè és conegut que és tracta de Viena i sense cap mala intenció.

Teatre Pompeia i d'EL BE NEGRE

"Mercuri i els metges", comèdia dramàtica, melodramàtica, una mica tràgica i un sí és no és detectivesca, i absolutament del senyor Vidal i Jové

(L'escena representa el despatx d'una clínica mercurial. Taula escriptori, fitxers i una caixa de catibres sense cabals, però amb una ampolla de licor sense licor. En un recó, assegudes al voltant d'una tauleta tres cadives metàl·liques d'aquelles que cada cinc minuts t'has d'alçar a reposar.)

Sr. Cabré (imitant la veu de Mercuri i vestit de Mercuri si Mercuri vestís de paísà). — Com es pot veure, aquesta clínica cada dia és més acreditada.

Sr. Pujol. — Senyor Director, avui hem tingut dues morts.

Sr. Cabré. — Tenim els millors viatjants a totes les capitals estrangeres.

Sr. Pujol. — Senyor Director: ara que ve a tomb li explicaré el conte de la llàgrima.

Sr. Cabré. — No us en doneu vergonya, tan gran! Si fills i encara un altre? Com ho feu per tenir tants fills.

Sr. Pujol. — (Li ho explica.)
Sr. Cabré. — Però que no sabeu encara per què serveixen les clíniques? I encara us atreviu a demanar augment de sou. Quant cobreu, ara, d'administrador?

Sr. Pujol. — Cinc-centes pessetes, senyor Director.

Sr. Cabré. — Bé, doncs, perquè no sigui dit us augmentaré un deu per cent. Us donaré cinc-centes quaranta pessetes. I feu entrar l'operador.

(Se'n va l'Administrador i entra l'Operador.)
Sr. Cabré. — Es a dir que avui sols hem mort dos clients?

Sr. Singla. — Han mort, senyor Director.

Sr. Cabré. — Sí, eh? A mi m'heu d'explicar aquestes històries? Us penseu que no sé com es fa això? Aquestes morts de franc desacrediten l'establiment. Justament ara que està per venir el ministre de Letònia, el general Lutze que té un cranc cancerós. Queden sense feina!

(L'operador surt. Per fer veure que està emutjat fa veure que dona un cop a la porta. El senyor Cabré, també per fer veure que està emutjat, fa veure que beu licor d'aquella ampolla sense licor. Com que no li passa la set ni l'enguix. Com que tampoc li passa, ho deixa córrer.)
Sr. Jofre. — Papà, papà! Aquí fora hi ha un doctor que et vol veure.
Sr. Cabré. — Com? Que no saps que aquí no ets més que la meva secretària?

Fèmina
EXIT formidable de
Espectacularitat! Comicitat! Optimisme! Diversió!
Una exclusiva CINAES que us agrada molt haver vist

felicitava l'empresa del Maryland desiant-li un gran èxit per al film. No se sap si l'empresa del cinema està gaire preocupada. Els preocupats són ara els corredors

d'anuncis que han vist passar davant dels seus ulls aquestes 4.000 hermanitas per propaganda i que no saben si es tracta d'una pel·lícula o d'una realitat.

Sr. Jofre. — Es veritat. Senyor Director, aquí fora hi ha el seu futur gendre que s'espera.

Sr. Cabré. — Molt bé, filla meua; fes-lo entrar. Però primer fes entrar els altres que anirà més bé per la comèdia.

(Entre el senyor Adrà i la senyora Torrents, disfressats de conspiradors, però tots sense barba.)
Els conspiradors. — Nosaltres som egstrangers, sagb? Pegr això tagmpoge sabegm el papegr.

El públic. — Ja es veu, ja.
Sr. Cabré. — Vostès diran.
Els conspiradors. — Nosaltres, sagb, sogm del pagis del general Lutze, però sogm de l'oposició. I cogm que fegm poglítica d'aglutura, vogdriem que el general, com tots els generals mogis al lit. Ens ha egntés?

Sr. Cabré. — No, no ho he entès. Ja ho entendre al segon acte. Ara, fotin el camp d'aquí.

(*Els conspiradors guillen.*)
(La senyora Jofre presenta el senyor Gener.)
Sr. Cabré. — Ah! vostè és el meu futur doctor i el famós gendre. Doncs l'accepto com a doctor i el llogo com a gendre. Vostè operará al ministre de Letònia, general Lutze.

Sr. Gener. — Com? Què diu? El general Lutze? Ja! Ja! Ja!
Sr. Jofre. — De què rius?
Sr. Gener. — De què ric? Ja! Ja! Ja!
(Cau-cau de debò el telé.)
El públic. — Ja! Ja! Ja!

ACTE II

OLYMPIA
Circ Equestre

Totes les nits i dijous, dissabtes, dimenges i festius tardes, formidable èxit de les

32 Atraccions 32
(NOVES A ESPANYA)

Entre elles els famosos **Ossos de Kautzky**

REYLL MUT
Els reis del filferro aeri

LES DAKOTAS
Perxistes indis

Alto and Partner
Los Luganos
i diverses celebritats del Circ-Music-Hall i Cinema

Després de l'estrena de *Mercuri i els metges* al Pompeia (que per cert el mestre Demon vol posar en forma de vodevil al music-hall del mateix nom amb el mateix títol, però que es referirà, com el seu nom indica, al conegut tractament i als coneguts especialistes) es començava en un grup el final de l'obra.

—Jo ja el veia en començar l'acte—deia un crític.
—Quin final? Que ja sabeu com acaba?
—Home, el pare es mata.
—Es mata, es mata, com ho sabeu? El doctor es fica entre bastidors; després hi va el policia: el natural és que tothom es pensi que

PRINCIPAL PALACE
Companya de Revistes de Margarida Carbajal

Totes les tardes **EXIT** de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO

Totes les nits: l'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

el doctor es matarà; però passa estona i no es mata. Aleshores el natural és pensar que ja no es matarà. I en aquell moment se sent un tret.
—Veieu? Es que s'ha matat.
—S'ha matat ell o l'ha matat el policia?
—Es veritat. Un altre misteri. En Vidal Jover podria fer-ne un altre drama.
—Nooo!

Teatre Poliorama
Avui tarda i nit, i demà tarda en honor a les Modistes El gran èxit

MADAME
Dijous, nit Tertúlia catalanista
La Filla del Carmesí
Tots els dies tarda i nit

MADAME
GRAN COMPANYIA CATALANA
Primera actriu: M. Nicolau
Primer actor: R. Martori

Ezequiel Vigués, conegut per «Dido» en el món dels putxinel·lis, que és el seu, va tenir, dissabte al vespre, l'amabilitat de oferir a les persones grans un dels seus espectacles, que, habitualment, solen tenir un públic de quixalla al Circol de Sant Lluç.

Es podrien dir moltes coses sobre l'èxit d'aquesta vetllada. Per exemple, no és sorprenent que un espectacle adreçat als infants mantingui durant una hora i mitja l'interès i el divertiment d'un públic de ganàpies?

Es podria dir que tots som infants i es podria dir també que tots els infants tenen una ànima de persones grans, però potser serà més just afirmar que l'espectacle de putxinel·lis de «Dido», és d'un bon gust tal i d'una gràcia tan perfecta que ha d'agradar a tot-hom, prescindint d'edat i de sexes. Eols els ases estan exclosos.

Gran Teatre del Liceu
Empresa i Direcció Artística
Joan Mestres Calvet

Demà dijous, a les 9'30, nit
El Barbero de Sevilla
per
Capsir, Solari, Galeffi i Bettoni
Mestre directors: A. Padovani

Dissabte, Nit a les 9'30
EMPORIUM
per
Campiña, Salagaray, Altube,
Granforte i Alsina.
Mestre director: A. Capdevila

Diumenge, tarda, a les 5
El Barbero de Sevilla
pels mateixos artistes del dijous

I ara que ens hem posat una mica tendres, direm que ens agradaria tenir fills (perdonin l'expressió).

Ens agradaria tenir fills per acompanyar-los als putxinel·lis de «Dido». Així tindriem una excusa per assistir, també nosaltres, a l'espectacle.

Ara, francament, tots solets, no gosarem anar-hi.

Si alguns pares tenen fills lliures per als diumenges a la tarda, que s'adrecin a la Redacció d'«El BE NEGRE».

Els seran retornats en fon estat.

—Mira: deuen treballar amb subvenció!

La companyia catalana del Ròmea ha deixat d'actuar. El curiós del cas és que aquest fet dona, per una sola vegada, la raó a aquell famós anunci de comptaduria que parlava de que una formació de teatre havia tingut de plegar en ple èxit.

A Ròmea, ara, han tancat en ple èxit.

Han tancat el teatre català, s'entén. Ho fem públic per si la notícia pot aconsolar algú...

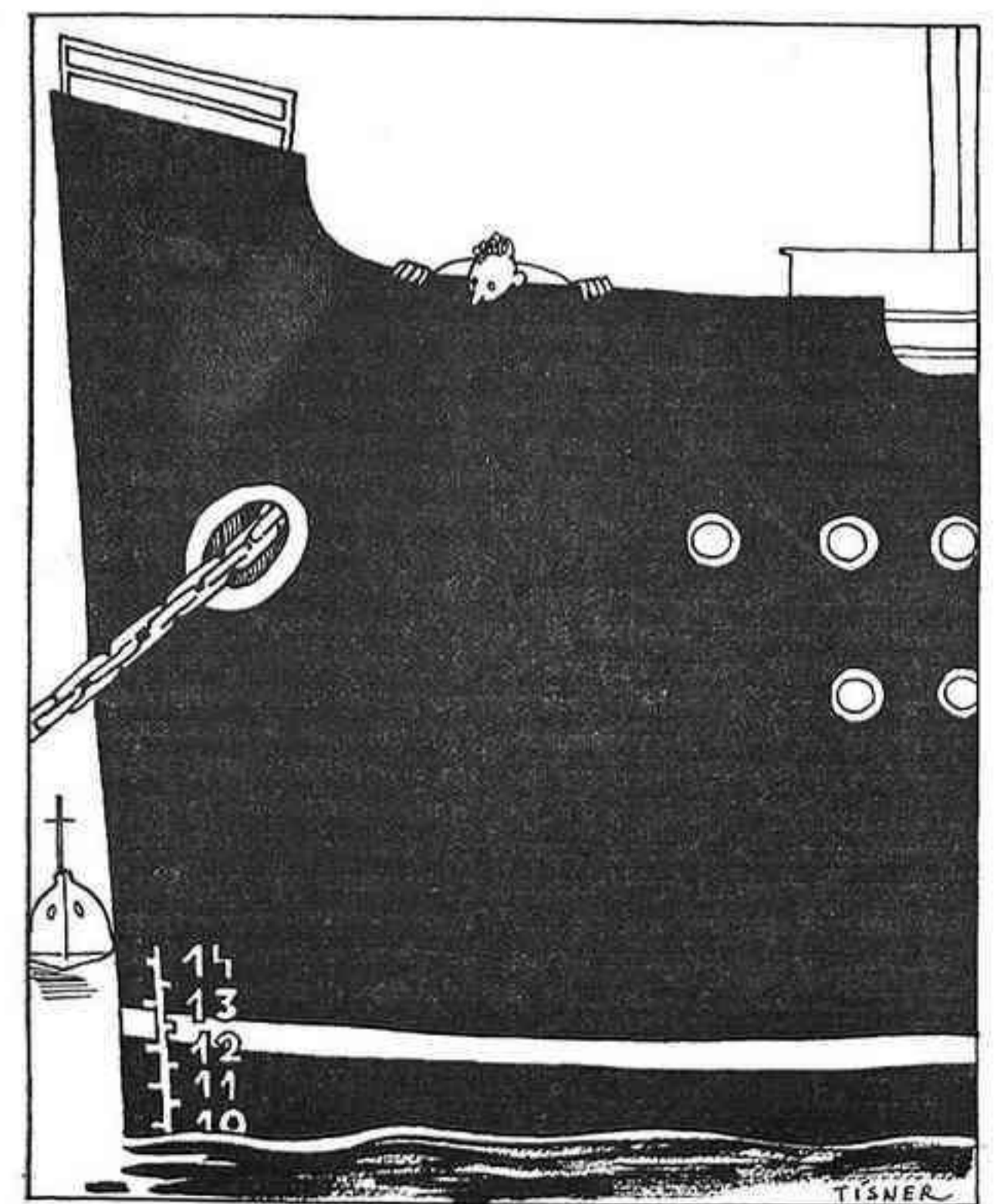
A la primera representació d'«Andrea Chenier» al Liceu, en veure com carregaven monges i nobles a la carreta de la guillotina, deia un espectador de pati i de la Lliga, a la seva muller:

—Mira que ens hauria passat si arriba a guanyar en Dencàs.

En deixar de representar-se «André Chenier», el tenor Altube, que hi cantava, deixà de cantar. —Em sap molt greu — li digué en Mestres —, però ja ho veieu: hem de treure l'obra del cartell. Estem en estat de guerra i és massa revolucionària.

Aquesta temporada s'ha notat al Liceu una major concurrència de gent de diners. Sembla que això s'ha degut a l'acord pres per les banques d'adquirir llotges que, tant per tant, són ocupades pels alts empleats. D'aquesta manera els espectadors poden, si volen, seguir el curs dels canvis i comprar i vendre valors durant els entreactes.

GRANJA ROYAL
SALÓ DORÉ
Gran èxit de
Crazy Boys Orchestra
ALS TES I SORTIDES
DE TEATRE
De 10 a 12, nit
CONCERTS TOLDRA
PROGRAMES EXTRAORDINARIS

El pres aficionat a les finances. — Té, ja hem guanyat un enter!

Orelles esgarrriades

FLORETES DE SANT HILARI

A Sant Hilari Sacalm es publica una revista mensual i alhora catòlica, Jesús de Praga i Sant Hilari, en la qual hi col·laboren els esperits més selectes de la vila de les aigües. En el número d'octubre, dedicat a la mort del poeta Anton Busquets i Punset, els col·laboradors—dos d'ells ben extraordinaris, els patrons de la revista—s'esplaien a qui més més.

Trobem, per exemple, sota un retrat del difunt fet per Picasso:

A l'hielenc ilustre,
al patriota fervent,
al literat insigne,
al poeta lluminós,
al cristià fermíssim,
al col·laborador amat,
EL NEN JESÚS DE PRAGA I S. HILARI

Bones firmes, no?

Un article titulat «Cultura? Im-moralitat?» comença:

«Què ho fa que el nostre poble estigui en un tan baix nivell cultural? Què ho fa que cada dos per tres es violin donzelles?»

Bufa! No continuem. No seran pas les aigües de Sant Hilari? Vaja una propaganda per una publicació catòlica!

Jesús de Praga i Sant Hilari ens expliquen en el «Noticiari» els fets del 6 d'octubre al poble:

«El dissabte ens veiem sorpresos per tota una senyora vaga. L'atur arribà a impedir que els pacífics ocellaires es dediquessin a parar.»

Horror! No poder «parar»! I què feren els ocells sense poder ésser menjats?

EL PARAGRAF INFINIT

La Noche de dissabte passat, sota els títols «La festa de la Inmaculada. Se celebró con espléndidos y solemnes actos religiosos», publicava una informació de la festa que tingué lloc a la Catedral, en la qual prengueren part tan prestigiosos elements com l'arxiprest doctor Tejedor, el doctor Eufemio Rodríguez i el canonge Portolés. En parlar de l'element oficial, diu:

«El alcalde gestor, señor Martínez Herrera, acompañado de su secretario particular capitán señor Rovira, el jefe de ceremonial señor Ribé con escolta de guardias urbanos de gran gala, alguaciles y porteros del Ayuntamiento, concurriró a los divinos oficios, ocupando su sitial en el presbiterio, con su secretario particular y el señor Ribé.»

El redactor d'aquest paràgraf, posat en aquest camí, podria seguir escrivint indefinidament. A tant la columna, la vida assegurada.

NO SABER DISSIMULAR

Del Full Oficial d'abans d'ahir, en una comunicació del seu corresponçal a Girona, amb data del dia 9:

«Es troba malalt, encara que sortosament de gravetat, el general comandant militar d'aquesta Plaça, senyor Jacint Fernández i Ampon.»

Aquest corresponçal acabarà a l'«Uruguai».

PHILIPS
COMPTAT
LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT

I UN BE!

Si Cristófor Colom no hagués nascut, ens hauriem estalviat molts mals de cap...

De moment, l'Uruguai no existiria...

Ara que, pel pobre don Lluís Ulloa, quin disgust!

Colom-estàtua, aquests dies, com sempre, senyala (salvo error u omisión) cap aquell tros d'Hispano-americà...

Sembla que digui (amb permís del senyor Ulloa): Ni son todos los que están, ni están todos los que son...

El que ens hauria estalviat molts mals de cap (parlant seriósament), si no arriba a néixer, és aquell empaperador del Paralelo...

...i això que, pobre!, va néixer en unes condicions...

En néixer, s'hauria de fer una declaració de principis.

I Acció Catalana seria un gran partit.

I els mitjons Molfort's, els millors (ara també ho són, per això!).

Hi ha cases que es fan amb maons...

...i coses que es fan amb els peus.

Però el paper de barba sempre és el millor de tots els papers que es fan i es desfan.

Per Nadal, cada ovella al seu corral.

Si fos veritat, que feliços seriem!

D'aquelles coses que es fan amb els peus, en sabem una que ja ja!

No, no és la fama dels callistes, no. Ja els ho explicarem un altre dia...

Exigiu Corbates GRANDMOND, són joies

CORREU... HI TOTS

Ramsay. — O. K.

Luz. — Fiat idem i paí!, de cap al cove.

Ràmona. — Així ens agraden les nenes: aplicades i gracioses. Anirà.

Correm-hi. — Fins nosaltres us acompanyarem. Correm-hi, correm-hi tots de cap al cove.

Mam-ut. — El monument ja el teniu fet; és al Parc. Només hauréu de fer que traslladar-lo. Adéu-siau, Elephas Primigenius!

Lola. — Ara t'hauréu de dir que a quarts de vuit i la gent pensarà malament.

Five-o-cloc-cloc. — No ens ha five ni fred ni calor.

DANIEL'S ja no es discuteix DANIEL'S es recomana
Rambla Catalunya, 13 - Barcelona

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422

—Has vist com tira «Delapierre»?...
—I amaga la mà!

AL VATICÀ

La benedicció papal als clowns Fratellini

I els Frediani, què? Un anti-papa?

Els famosos clowns, germans Fratellini, que es troben actualment a Roma, han estat rebuts pel Papa, el qual els ha donat la benedicció. (Dels diaris)

Una emocionant cerimònia ha tingut lloc a la ciutat del Vaticà: Els germans Fratellini han estat rebuts pel papa.

Aquesta notícia ha causat el millor efecte en tot el món catòlic: en el nombros repertori d'aquests formidables clowns hi figuraven infinit d'entrades còmiques, però l'entrada al Vaticà no hi constava encara. Des d'avui ja és un fet consumat.

Els germans Fratellini han arribat a l'estació de la ciutat del Vaticà en un tren especial, reproducció

Albert Fratellini ha fet devotament una part del trajecte cames enlaire, cap per avall, caminant sobre les mans.

Ha sortit a rebre'ls a la porta el cardenal-secretari d'Estat que ha provocat una discussió a propòsit del seu capell.

—Quina birreta més bonica que porta — ha dit Pau.

—Se'n diu teula — ha contestat Albert.

—Birreta!

—Teula!

—Et dic que birreta!

—Teula et dic!

Estirant un per una banda i l'altra per l'altra, el capell del cardenal ha quedat fet uns espolsadors.

El cardenal, però, reia beatíficament. Perquè es creia que era un joc de mans i li tornarien un capell nou i flamants.

Quan ha vist que la cosa anava seriósament, ha murmurat unes paraules que no han estat còpsades pels concorrents, però s'ha despedit dient que ha via d'anar-se a confessar amb una certa urgència.

Francesc, el germà gran, ha fet fer les paus a Pau i Albert, i tots junts s'han dirigit a la sala de rebre del Papa.

En arribar-hi, Francesc, amb la mirada baixa i ple d'unció, ha dit als altres:

—Agenolleu-vos germans meus.

Pau i Albert han obeït, però un ha fet la traveta a l'altre, i, rodolant tots plegats per terra, han anat a parar als peus del Papa fets un veritable paquet.

Aprofitant aquest moment d'unió entre els germans el Papa els ha beneficiat tots alhora.

En acomiadar-se Albert ha saludat estirant un cordill que li ha fet posar tots els cabells de la peruca de punta.

Tot plegat ha resultat una cerimònia entenedidora.

A darrera hora ens assabentem que entre la gent de Circ regna un cert malestar degut a la restricció amb que ha estat concedida la benedicció papal.

Sembla que aquesta hauria causat millor impressió si hagués estat més àmplia.

No hi ha motius que justifiquin l'exclusió de que ha estat víctima la família Frediani.

Es diu que si la Cúria Romana no pren cartes en l'afar i mira d'arreglar-ho a les bones, la gent de circ està disposada a no transigir i a nomenar un papa rebel i clandestí!

Per a ocupar aquest càrrec ha sonat el nom de Joan Tomàs, cronista de Circ, de Circ i Frediani.

SALA PARÉS
EXPOSICIÓ D'ESCLATURA:
GARGALLO
EXPOSICIÓ DE PINTURA:
DOMENEK CARLES

CASA BASTIDÀ

PASSEIG DE GRACIA, 18
Gran Bar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord - Americà

Commemoració de les «NOCES D'OR» de la CASA BASTIDA
En ocasió de celebrar el Sr. Bastida el cinquantenari de comerciant barceloní, ofereix al públic en general l'ocasió d'esser ric. Per cada Vestit o Abric que comprin regalarà, en proporció a la compra, una participació de la Rifa de Nadal d'una bitllet adquiret a la loteria de Maria IIIa.

Tenim més de 1.000.000 de pessetes d'existència que liquidem al preus següents:

100.000 Abrics, des de 25 Ptes.
100.000 Vestits, " " 25 "

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som la Sastreria i Camiseria més barata de Barcelona.
Secció de Vestits i Abrics a mida, amb totes les formes i teles de gran "chic" estil anglès des de 50 Ptes.

